

РЕШЕНИЕ

№ 19

гр. Бяла, 06.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЯЛА в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ъшъл Лютф. Ириева

при участието на секретаря Пенка Вл. Цанкова
като разгледа докладваното от Ъшъл Лютф. Ириева Административно
наказателно дело № 20234510200380 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Административно-наказателното производство е по чл.59 и сл. ЗАНН.

Образувано е по жалба от И. П. И., ЕГН *****, чрез процесуален представител адв.К. А.-АК-Хасково, против НП №38-0006458 от 23.10.2023г., издадено от Директор на РД“АА“ Русе, с което за нарушение на чл.139, ал.1, т.2, пр.2 от ЗДвП вр. чл.6, ал.1, т.3, б.“а“ от Наредба №11 от 03.07.2001г. на МРРБ, му е наложено на основание чл.177, ал.3, т.1, пр.2 от ЗДвП административно наказание- глоба в размер на 3000лв.

С жалбата се оспорват фактическите констатации в акта. Твърди се, че НП е издадено при допуснати съществени нарушения на материалния и процесуалния закон, за което са наведени подробни съображения. В писмено становище жалбата се поддържа и допълва със съображения за незаконосъобразност, които налагат отмяната на НП, а алтернативно се прави искане за намаляване на размера на наказанието до законовия минимум.

Наказващият орган, редовно призван, не изпраща процесуален представител.

РРП, ТО-Бяла, редовно призвани не изпращат представител и не вземат становище по жалбата.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното: На 15.09.2023 г., около 21:19 часа, в гр.Б., ул.“С. С.“, в посока вход гр.Б., св.Г. Д.-на длъжност инспектор към РД“АА“-Русе, спрял за проверка МПС СКАНИЯ Р 420 ЛА 4Х2 МНА с

рег. № ***** от кат. N3 с прикачено към него полуремарке БЕНАЛУ БРД 335 с рег.№ ***** от кат.О4, извършващо обществен превоз на товар – слънчоглед, на територията на РБългария, по маршрут гр.К.-обл.В., ТЕЦ Е., съгласно пътен лист № 885356/15.09.2023г. и товарителница №178628/14.09.2023г. Автомобилът се управлявал от жалбоподателя И. П. И.. При проверката, от представените от жалбоподателя документи се констатираше, че ППС е с маса, която надвишава допустимите максимални маси за движение по пътищата, отворени за обществено ползване-МПС с две оси с полуремарке с три оси било над 40 000кг. Водачът извършвал превоза със съчленена композиция, състояща се от МПС от кат. N3-две оси и ППС от кат.О4-три оси, с обща маса 47200 кг., която маса надвишавала установената норма от министъра на регионалното развитие и благоустройството от 40 000кг., със 7200кг.

Св.Д. приел, че жалбоподателя е допуснал нарушение на чл.139, ал.1, т.2 от ЗДвП вр. чл.6, ал.1, т.3, б.„а“ от Наредба №11 от 03.07.2001г. на МРРБ, за което му съставил АУАН от 15.09.2023г., подписан от жалбоподателя без възражения. Такива не представил допълнително и в 3-дневния срок по чл.44, ал.1 от ЗАНН. Обжалваното НП било издадено на 23.10.2023г. и връчено лично на жалбоподателя на 10.11.2023г.

Изложената фактическа обстановка се установява от показанията на св.Д., АУАН, НП, кантарна бележка, товарителница, пътен лист, разпечатка от тахограф, оправомощителна заповед, както и останалите материали по преписката.

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН и от легитимирано лице, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е частично основателна.

При извършената служебна проверка съдът констатира, че Актът и Наказателното постановление са съставени от компетентни органи.

В случая НП е издадено за нарушение по чл.139, ал.1, т.2, пр.2 от ЗДвП вр. чл.6, ал.1, т.3, б.„а“ от Наредба №11 от 03.07.2001г. на МРРБ, за което е наложена санкция по чл.177, ал. 3, т.1, пр.2 от ЗДвП.

Според разпоредбата на чл. 189, ал.1 от ЗДвП, актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в този закон, а по силата на ал. 12 на текста, наказателните постановления се издават от министъра на вътрешните работи, от министъра на отбраната, от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията и от кметовете на общините или от определени от тях длъжностни лица съобразно тяхната компетентност.

Нормата на чл. 166, ал.1, т.1 от ЗДвП сочи, че Министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията чрез Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ контролира спазването на правилата за извършване на обществен превоз и превоз за собствена сметка на пътници и товари, както и всички документи, свързани с извършването на превоза.

Следователно, ИА „Автомобилна администрация“ е оправомощена като служба за контрол по ЗДвП, относно спазването на правилата за извършване на обществен превоз и превоз за собствена сметка на пътници и товари, както и всички документи, свързани с извършването на превоза, поради което длъжностните лица на агенцията разполагат с правото да съставят АУАН.

Предвид разпоредбата на [чл. 189, ал. 12 от ЗДвП](#) и делегираните му правомощия с т. I. 6 от Заповед № РД-08-30/24.01.2020г. на министъра на транспортна, информационните технологии и съобщенията/последната приложена по делото/, директорът на РД „АА“ гр. Русе е надлежно оправомощен, респ. е компетентен да издава наказателни постановления по ЗДвП.

Безспорно е, че законодателят е въвел двойк режим за установяване на административни нарушения, свързани с нарушаване на правилата за движението на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства и съответно налагането на наказания за такива нарушения. Единият ред е по [Закон за пътищата](#) и [Наредба № 11 от 3.07.2001 г. за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства](#), а другият по [Закон за движение по пътищата](#) и Наредбата. Съответно, според това кой извършва проверката, се преценява компетентността както на актосъставителя, така и на АНО, а оттам и по кой закон се осъществява процедурата. РД „АА“ са компетентни да установяват нарушения и налагат наказания по ЗДвП, какъвто е настоящият случай.

Поради изложеното съдът намира, че служителите на ИА „Автомобилна администрация“, какъвто несъмнено е и св.Д., са компетентни да съставят АУАН за нарушение на [чл. 139, ал. 1, т.2 от ЗДвП](#), съответно директорът на РД „АА“ е оправомощен да издава наказателни постановления, с които да налага наказания на основание [чл. 177, ал. 3, т. 1 от ЗДвП](#), в случаите на извършено административно нарушение по цитирания текст.

Отделно от това, съдът констатира, че АУАН и НП са издадени при спазване изискванията на процесуалния закон. Същите съдържат всички необходими за тяхната редовност от формална страна реквизити, визирани в [чл. 42](#) и [чл. 57 ЗАНН](#). Констатираното нарушение е описано пълно и ясно с всички съставомерни признаци от обективна страна, като са посочени и доказателствата, които го потвърждават. По идентичен начин от АУАН, описанието на нарушението е привнесено и в НП. Правилно са издирени и посочени както нарушената, така и санкционната норма, коректно е индивидуализиран и нарушителя. Още към момента на съставяне на АУАН жалбоподателя е бил наясно какво точно нарушение му е вменено във вина, правото му на защита не е нарушено и същият е могъл да организира защитата си в пълен обем.

По същество нарушението, за което е санкциониран жалбоподателя е правилно установено и доказано. Съгласно разпоредбата на [чл. 139, ал. 1, т. 2 ЗДвП](#) движещите се по пътя пътни превозни средства трябва да бъдат с

размери, маса и натоварване на ос, които не надвишават нормите, установени от министъра на регионалното развитие и благоустройството, и с товари, които не представляват опасност за участниците в движението. Съгласно § 6, т. 53 от ДР на ЗДвП "съчленено превозно средство" е комбинация от превозни средства, състояща се от моторно превозно средство и свързано с него полуремарке, а съгласно чл. 6, ал. 1, т. 3 б. „а“ от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ допустимата максимална маса на съчленени ППС с две оси, с полуремарке с три и повече оси, е 40 тона, като в случая общата маса на управляваното от жалбоподателя ППС е надхвърляла допустимата маса с 7200кг.

В тази насока съдът кредитира изцяло показанията на св.Д., които са последователни, вътрешно непротиворечиви, и незаинтересовани, кореспондиращи изцяло на приложените по делото писмени доказателства. От съвкупния анализ на доказателствата се установява по несъмнен начин извършването на нарушението от страна на жалбоподателя. Видно от представените от водача кантарна бележка и товарителница безспорно се установява, че брутното тегло на ППС с товара е 47200 кг. По своята доказателствена същност посочените документи са частни свидетелстващи документи, и водача доколкото е приел товара във вида и количеството посочени в тях, безспорно доказват удостоверените в тях факти, относно общата маса на натовареното превозно средство, надхвърляща допустимата максимална маса по чл. 6, ал. 1, т. 3, б. „а“ от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ, и съответно съвкупно с останалите доказателства, установяват извършването на нарушението по чл.139, ал.1, т.2, пр. 2 ЗДвП. Този извод не се променя от обстоятелството, че кантарната бележка е издадена на 14.09.2023г., като в нея е посочен друг водач, тъй като е налице пълно съответствие относно вида на товара-слънчоглед, както и цифром относно данните в кантарната бележка досежно обща маса-бруто, тара-маса на ППС без товар, нето-маса на товара с тези, отразени в товарителницата. В последната е отразен още рег.№ на влекача, датата на натоварване-14.09.2023г. и фирмата изпращач - „Тоби Агро Къмпани“, която фирма фигурира като купувач в представената кантарна бележка. При това положение не е налице съмнение за съда, че се касае за един и същи товар, отразен в кантарната бележка и в товарителницата. В подкрепа на този извод са и показанията на св.Д., в които сочи, че е напълно възможно друг водач да се е подписал на кантарната бележка при натоварването на товара, след което товарът да е бил прикачен към друго МПС, с което да се осъществи превоза. За пълнота следва да се отбележи, че товарителницата съгласно § 1, т.30 от ЗАВП – е товарителен запис по смисъла на чл. 371 от ТЗ, т. е. товарителницата удостоверява сключването на договор за превоз, както и че стоката е предадена от товародателя на превозвача. Съгласно представените от водача документи, същият се е задължил да предаде именно това количество на получателя. Отразяването в АУАН на посочената в кантарната бележка и товарителницата обща маса от 47200кг. не е било оспорено от водача, който

неминуемо, след като ги е представил на контролните органи, е бил запознат със съдържанието им, поради което следва да се приеме, че масата на управлявания от жалбоподателя състав от ППС е била установена по несъмнен начин от превозните документи и отделна проверка на теглото не е била необходима. Отделно от това, проверката на измерващото средство въз основа на Закона за измерванията не е била дължима, тъй като процесното МПС не е такова, попадащо в хипотезата на чл.35 от Наредба №11/2001 г., където се въвежда проверка (само на ГКПП и то от Агенция "Митници") със средства за измерване, отговарящи на Закона за измерванията, но то касае влизащи и напускащи страната извънгабаритни ППС за които е заплатена такса и е издадено разрешително, какъвто не е настоящият случай, с оглед на което възражението, направено в тази насока относно нарушение на нормата на чл.35, ал.1 от Наредба №11/2001г. е неоснователно. Освен това от показанията на актосъставителя се установява, че още към момента на проверката нарушителят е бил в известност за тези обстоятелства и не ги е оспорил, тъй като сам е представил документите доказващи претоварването. Следователно нарушението е извършено от обективна страна с всички съставомерни признаци. От субективна страна деянието е извършено от жалбоподателя виновно, умишлено, с ясното съзнание за обществено опасния характер на деянието, за конкретния размер на натоварването на превозното средство и собствената му маса, както и за обществено опасните последици от деянието, настъпването на които е целял или допускар.

Въз основа на всичко изложено, съдът намира, че правилно е приложен материалния закон, като установените факти са субсумирани под приложимата като нарушена правна норма.

Правилно е издирена и приложена съответстващата на това нарушение санкционна разпоредба на чл. 177, ал. 3, т. 1, пр. 2 ЗДвП, която предвижда налагане на административно наказание „Глоба“, именно на водач, който управлява ППС с маса, надвишаваща определената от Министъра на регионалното развитие и благоустройство. За прецизност следва да се отбележи още, че съгласно § 1, т.14 от Допълнителните разпоредби на Наредба № 11/03.07.2001 г., "неделим товар" е товар, който не може да се дели на две и повече части с оглед на неговото превозване, тъй като това деление би довело до излишни разходи или би породило риск от нанасяне на вреди, и който поради своите размери или маса не може да бъде превозван от моторно превозно средство, ремарке, автовлак или съчленено ППС, което да отговаря изцяло на изискванията на наредбата; очевидно е, че превозваният товар – слънчоглед, може да бъде характеризиран по всякакъв друг начин, но не и като неделим, т. е. той може да бъде разделен на части (чл. 8, ал. 1 от Наредба № 11/2001 г.). Предвид делимостта на товара, не са били налице основанията за издаване на разрешение за преминаването на процесното МПС по път, отворен за обществено ползване, посредством издаване на разрешително или заплащане само на пътна такса за осъществяване на движение в рамките на специалното ползване на пътищата съгласно чл. 8, ал.

2 във вр. с ал. 4, ал. 5 и ал. 7, във вр. с Раздел IV от Наредба № 11/2001 г. и чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от Закона за пътищата. Издаването на разрешение за превоз по пътищата, отворени за обществено ползване на извънгабаритни и/или тежки ППС е изключение и е допустимо само в краен случай и при посочени от закона предпоставки, да се приеме обратното би означавало на практика да се достигне до закономерно и изначално разрушаване на пътната мрежа срещу заплащане, което не кореспондира с целта на закона. Не се установява от събраните доказателства, а и не се твърди от жалбоподателя въобще да притежава такова разрешение. Не намира приложение в случая и нормата на чл.14, ал.3 от Наредба №11/2001г., доколкото процесното МПС е над 45тона. Въз основа на изложеното съдът намира, че АНО законосъобразно е ангажирал отговорността на жалбоподателя за нарушение по чл. 139, ал. 1, т. 2 пр. 2 от ЗДвП вр. чл. 6, ал. 1, т. 3 б."а" от Наредба № 11/2001 г., което се санкционира от нормата на чл. 177, ал. 3, т. 1 пр. 2 от ЗДвП и в този смисъл няма нарушение на материалния закон, което да води до отмяна на наказателното постановление на това основание. Правилно е индивидуализиран субекта на административното нарушение и наказание. Не са налице предпоставките на чл.28 ЗАНН както правилно е посочил АНО в НП. Това е така, тъй като се касае за типичен случай на нарушение от този вид, който не се характеризира с по-ниска степен на обществено опасност от други подобни нарушения, а и такива обстоятелства не се навеждат от страна на жалбоподателя.

Съдът намира обаче, че възражението за неправилна индивидуализация на размера на глобата досежно това нарушение е основателно. За да определи наказание глоба в максималния размер от 3000лв. АНО е отчел величината на превишението. В настоящия случай, нарушението, с оглед конкретната стойност на превишението на допустимата максимална маса на ППС, с две оси с полуремарке с три и повече оси, която е 40 тона, със 7200 кг., следва да се квалифицира като "много тежко нарушение", съгласно т. 4 "Групи нарушения н а Директива 96/53/ЕО на Съвета (Правила за масата и размерите)" от Приложение I на Регламент (ЕС) 2016/403 на Комисията от 18 март 2016 година за допълнение на Регламент (ЕО) № 1071/2009 на Европейския парламент и на Съвета по отношение на класификацията на тежките нарушения на правилата на Съюза, които могат да доведат до загуба на добрата репутация на автомобилния превозвач, и за изменение на приложение III към Директива 2006/22/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, приложим на основание § 3 от Заключителните разпоредби на Наредба № 11 от 3.07.2001 г. за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства (Загл. изм. - ДВ, бр. 67 от 2007 г.), тъй като се касае за превишение на максимално допустимата маса с повече от 10 и по-малко от 20 процента. В случая превишението е 18%, т.е. по-близо до 20 процента.

Административно-наказващия орган не е съобразил смекчаващите отговорността обстоятелства-подбудите за извършване на нарушението, а

именно, че в конкретния случай, жалбоподателят не е собственик на товара и на превозното средство, а работи по трудово правоотношение и е изпълнявал разпореждания на своя работодател. Липсват данни за налагани други нарушения от този вид спрямо жалбоподателя, поради което следва да се приеме, че се касае за първо такова нарушение. АНО не е съобразил имотното състояние и доходи на нарушителя, както изисква разпоредбата на [чл. 27, ал. 2 ЗАНН](#), което не може да се тълкува във вреда на нарушителя. Доколкото не е собственик, деецът реализира доходи от работна заплата, чиито размер е отразен в трудовия договор. Такъв не е бил изискан при проверката и поради това не е приложен по преписката, като така е останал неизяснен от АНО въпроса относно получаваното трудовото възнаграждение. С оглед изложеното досежно обстоятелствата по [чл. 27, ал. 2 ЗАНН](#), настоящия състав намира, че следва да бъде намален размера на наложената на жалбоподателя глоба от максималния към средния размер, а именно 1500лв. Този размер съдът намира, че е напълно съобразен с всички обстоятелства, имащи отношение при индивидуализацията на наказанието и би постигнал в пълна степен целите на наказанието визирани в [чл. 12 ЗАНН](#), като съответен на обществената опасност на деянието и дееца.

Жалбоподателят е претендирал разноски в производството в размер на 840лв. Съгласно чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата, в редакцията до 08.11.2022 г., минималния размер на адвокатско възнаграждение при интерес от 1000 до 5000 лв., в случая е 600лв. Съгласно допълнителните разпоредби към Наредба № 1/2004 г. на ВАС, § 2а, предл. 2-ро за регистрираните по [Закона за данъка върху добавената стойност](#) адвокати, дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по [тази наредба](#) и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, като се дължи съобразно разпоредбите на [Закона за данъка върху добавената стойност](#).

Съгласно [чл. 63д, ал.2 от ЗАНН](#), ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#).

Съдът намира, че направеното от страна на АНО възражение за

прекомерност на адвокатското възнаграждение е своевременно заявено и основателно, предвид липсата на завишена фактическа и правна сложност на делото, както и на активно участие на процесуалния представител в производството. Съгласно изложените по – горе съображения, адвокатското възнаграждение на адв.К. А. от адвокатско дружество „Лалова и партньори“, следва да бъде редуцирано до размера, който се дължи според чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 и § 2а, предл. 2-ро от ДР към Наредбата, в редакцията до 08.11.2022 г., т. е до 720 лв., което включва и 20% ДДС. С оглед степента на уважаване на иска, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени по съразмерност разноски в размер на 360лв., които следва да се заплатят от ИА“АА“, която има качеството на юридическо лице, в чиято структура е АНО, съгласно чл.2, ал.3 от Закона за автомобилните превози.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ НП №38-0006458 от 23.10.2023г., издадено от Директор на РД“АА“ Русе, с което за нарушение на чл.139, ал.1, т.2, пр.2 от ЗДвП вр. чл.6, ал.1, т.3, б.“а“ от Наредба №11 от 03.07.2001г. на МРРБ, е наложено на основание чл.177, ал.3, т.1, пр.2 от ЗДвП административно наказание- глоба в размер на 3000лв. на И. П. И., ЕГН *****, от с.А., обл.В., ул.“Х. Б.“ №., като **НАМАЛЯВА** размера на глобата на 1500лв./хиляда и петстотин лева/.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, с адрес гр. С., ул. „Ген. Й. В. Г.“ № ., да заплати на И. П. И., ЕГН *****, от с.А., обл.В., ул.“Х. Б.“ №.. сумата от 360 лв. – разноски за производството.

Решението подлежи на обжалване по реда на АПК в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд-Русе.

Съдия при Районен съд – Бяла: ____/п/____